

Sygn. akt III Ca 872/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Ewa Adamczyk (sprawozdawca)

Sędzia SO Zofia Klisiewicz

Sędzia SR del. Monika Młynarczyk – Mościcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. A., Z. M.

przeciwko K. W.

z udziałem interwenienta ubocznego Gminy M. Z.

o eksmisję

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 17 czerwca 2013 r., sygn. akt I C 303/12

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Zakopanem) na rzecz adwokatów J. G. i M. G. kwoty po 73,80 zł (siedemdziesiąt trzy złote 83/100) brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej powodom i pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III Ca 872/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Zakopanem rozwiązał stosunek najmu uprawniający pozwanego K. W. do korzystania z lokalu mieszkalnego nr (...) usytuowanego w budynku nr (...) przy ul. (...) w Z. składającego się z jednego pokoju o pow. 10,78 m² (pkt I), nakazał pozwanemu aby opróżnił z rzeczy i osób prawa jego reprezentujących i wydał w posiadanie Gminy M. Z. przedmiotowy lokal mieszkalny (II), stwierdził, że pozwanemu nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego (pkt III). Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. G. oraz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. G. kwoty po 147, 60 zł dla każdego z nich tytułem kosztów zastępstwa procesowego z urzędu (pkt IV).

Sąd Rejonowy ustalił m.in., że przedmiot postępowania stanowi lokal mieszkalny nr (...) znajdujący się na pierwszym piętrze w budynku przy ul. (...) w Z.. Jego właścicielem jest Gmina M. Z.. Wyrokiem z dnia 28 maja 2009 r. Sąd Rejonowy w Zakopanem stwierdził, że pozwany K. W. wstąpił w stosunek najmu przedmiotowego lokalu w miejsce swojego ojca S. W. zmarłego dnia 21 kwietnia 2008 r. Pozwany w lokalu tym obecnie zamieszkuje.

Lokal ten sąsiaduje bezpośrednio z innymi lokalami, w których mieszkają inni lokatorzy, w tym m.in. E. A., J. M., Z. M.. Do 2011 r. mieszkał tam również M. M..

Pozwany pozostaje od kilku lat w ostrym konflikcie z pozostałymi mieszkańcami budynku przy ul. (...) w Z.. Od momentu zamieszkania pozwanego w tym lokalu w 2008 r. w sposób rażący i uciążliwy zakłóca on porządek domowy, czyniąc uciążliwym korzystanie z pozostałych lokali przez sąsiadów. Pozwany nagminnie wyzywa sąsiadów wulgarnymi słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, grozi im. Jego niestosowne i niewłaściwe zachowanie polega również na tym, że wylewa on swój mocz pod drzwi sąsiadów albo do skrzynek pocztowych. W porze ciszy nocnej puszcza głośną muzykę, urządza tańce, rzuca ciężkie przedmioty na podłogę. Pozwany wielokrotnie niszczył mienie sąsiadów (przeciął przewody telefoniczne, uszkodził kabel anteny satelitarnej, substancją żrącą oblał sąsiadce drzwi do lokalu), a także wielokrotnie obnażał się przed sąsiadami. Wysoce naganne zachowaniem pozwanego powoduje, iż mieszkający w przedmiotowym budynku sąsiedzi pozwanego boją się go i notorycznie wolą go unikać. Z powodu zakłócania porządku domowego oraz ciszy nocną i licznych wykroczeń pozwanego mieszkańcy budynku wielokrotnie składali pisma, jak i ustne skargi na zachowanie pozwanego.

Przeciwko pozwanemu K. W. toczyły się liczne postępowania karne w sprawach o przestępstwa i wykroczenia, w których osobami pokrzywdzonymi byli E. A., Z. M., J. M., M. M., D. O. (1), tj. lokatorzy przedmiotowego budynku, w którym zamieszkuje wspólnie z pozwanym.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2011 r. sygn. akt II K 690/10 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał K. W. za to, że w dniu 11.05.2010 r. w Z. kierował pod adresem S. M. i M. M. groźby pozbawienia życia, które w zagrożonych wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. popełnienia występku z art. 190 § 1 kk,

Prawomocnym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2011 r. sygn. akt II W 416/10 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał obwinionego K. W. za to, że w okresie od lipca 2009 roku do dnia 27 kwietnia 2010 roku złośliwie niepokoił swojego sąsiada M. M., poprzez oblewanie schodów fekaliami i resztkami jedzenia, zrzucanie psich odchodów przez drzwi wejściowe, ochlapywanie okien kefirem oraz obrzucanie samochodu jajkami to jest za wykroczenie z art. 107 kw.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 6 września 2011 r. sygn. akt II W 129/11 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał obwinionego K. W. za to, że w okresie od 1 września 2010 r. do dnia 5 listopada 2010 r. w Z., pod adresem Piłsudskiego 24, złośliwie niepokoił M. M. i S. M. poprzez stukanie w ścianę, głośne puszczenie muzyki, wiercenie dziur w balkonie oraz obrzucenie samochodu M. M. różnymi przedmiotami tj. o wykroczenie z art. 107 kw i za to, że w dniu 1 listopada 2010 r. w godzinach 4.00-5.15 w Z., przy ulicy (...), poprzez głośne odtwarzanie muzyki, zakłócił spoczynek nocny M. M. i S. M., tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw

Prawomocnym wyrokiem z dnia 6 września 2011 r. sygn. akt II W 438/11 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał obwinionego K. W. za to, że w dniu 8 lutego 2011 r., w godzinach pomiędzy 20.00, a 22.00 w Z., na ulicy (...), poprzez uderzanie w podłogę złośliwie niepokoił S. M. i M. M. tj. o wykroczenie z art. 107 kw

Prawomocnym wyrokiem z dnia 1 grudnia 2011 r. sygn. akt II W 1305/11 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał obwinionego K. W. za to, że w dniu 22 sierpnia 2011 r., około godziny 4.20 w Z., przy ul. (...), poprzez głośne krzyki, uderzanie przedmiotami w ściany w mieszkaniu i inne działania zakłócił spoczynek nocny E. A., to jest o wykroczenie z art. 51 § 1 kw i za to, że w dniu 23 sierpnia 2011 r., około godz. 3.00 w Z., przy ul. (...), poprzez głośne krzyki zakłócił spoczynek nocny E. A., to jest o wykroczenie z art. 51 § 1 kw oraz o to, że w dniu 23 sierpnia 2011 r., około godz. 17.50 w Z., przy ul. (...), złośliwie niepokoił swoich sąsiadów, tj. S. M. i M. M., poprzez rzucanie resztkami jedzenia przed drzwi wejściowe do mieszkania, to jest o wykroczenie z art. 107 kw

Prawomocnym wyrokiem z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt II W 1253/11 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał obwinionego K. W. za to, że

- w dniu 9 lipca 2011 r. w Z., na ul. (...), poprzez rozlanie zupy pod drzwiami oraz położenie martwego szczura złośliwie niepokoił S. i M. | M.,

- w dniu 25 lipca 2011 r., około godz. 24.00 w Z., na ul. (...), poprzez wlanie moczu do skrzynki na listy złośliwie niepokoił S. i M. M.,

- w dniu 26 lipca 2011 r. w ciągu dnia o różnych porach w Z., na ul. (...), poprzez uderzanie w podłogę złośliwie niepokoił S. i M. M., to jest o wykroczenia z art. 107 kw

Prawomocnym wyrokiem z dnia 21 listopada 2011 r. sygn. akt II W 814/11 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał obwinionego K. W. za to, że

- w okresie od dnia 17 maja 2011 r. do dnia 1 czerwca 2011 r. do godz. 4.00 w Z., przy ul. (...), poprzez umchamianie silnika motocykla w pobliżu budynku, głośne krzyki, uderzanie przedmiotami w ściany mieszkania i inne działania zakłócił spoczynek nocny M. M., S. M. i D. O. (1), to jest o wykroczenia z art. 51 § 1 kw.

- w okresie od dnia 17 maja 2011 r. do dnia 1 czerwca 2011 r. w Z., przy ul. Piłsudskiego 24, złośliwie niepokoił M. M., S. M. i D. O. (1) poprzez głośne krzyki, uderzanie w ścianę budynku, zapuszczanie silnika motocykla w | pobliżu budynku i inne działania. To jest o wykroczenia z art. 107 kw.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2011 r. sygn. akt II K 690/10 Sąd Rejonowy w Zakopanem uznał oskarżonego K. W. za winnego tego, że w okresie od dnia 29 października 2010 roku do dnia 1 listopada 2010 roku w Z., kierował pod adresem M. M. i jego żony S. M., E. A., D. O. (1), groźby pozbawienia życia i zniszczenia mienia a pod adresem A. L. i jej dwójki małoletnich córek M. i N. groźby pozbawienia życia, przy czym u wszystkich pokrzywdzony groźby wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest o czyn z art. 190 § 1 kk oraz za to, że w okresie od dnia 29 października 2010 roku do dnia 1 listopada 2010 roku w Z., powiatu (...), województwa (...), w budynku nr (...) przy ul. (...), publicznie wielokrotnie znieważał M. M., S. M., A. L., E. A. oraz D. O. (1) używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe to jest o czyn z art. 216 § 1 kk.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 9 listopada 2011 r. sygn. akt II K 113/11 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał K. W. za to, że

- w okresie od dnia 29 października 2010 roku do dnia 1 listopada 2010 roku w Z., powiatu (...), województwa (...), kierował pod adresem M. M. i jego żony S. M., E. A., D. O. (1), groźby pozbawienia życia i zniszczenia mienia a pod adresem A. L. i jej dwójki małoletnich córek M. i N. groźby pozbawienia życia, przy czym u wszystkich pokrzywdzony groźby wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest o czyn z art. 190 § 1.

- w okresie od dnia 29 października 2010 roku do dnia 1 listopada 2010 roku w Z., powiatu (...), województwa (...), w budynku nr (...) przy ul. (...), publicznie wielokrotnie znieważał M. M., S. M., A. L., E. A. oraz D. O. (1) używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe, to jest o czyn z art. 216 § 1 kk

Prawomocnym wyrokiem z dnia 21 listopada 2011 r. sygn. akt II W 814/11 Sąd Rejonowy w Zakopanem skazał obwinionego K. W. za to, że

- w dniu 23 lutego 2010 r. około godz. 1.30 w Z. na ul. (...) poprzez głośne krzyki na klatce schodowej, pukanie do drzwi zakłócił spoczynek nocny D. O. (1), D. O. (2), U. M. i J. M. to jest za wykroczenie z art. 51 § 1 kw

Pozwany pracuje dorywczo. Nie wykazuje zaburzeń psychotycznych ani nie jest też upośledzony umysłowo. Nie pobiera żadnej renty. Posiada nieprawidłową osobowość oraz nadużywa alkoholu i leków psychotropowych, nie ma zaburzeń afektywnych (depresyjnych).

W takim stanie faktycznym Sąd uwzględnił powództwo. Wskazał, że pozwany w sposób rażący i uporczywy wykracza przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc wysoce uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku a co w oparciu o art. 13 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. 2005.31.266) uzasadnia orzeczenie w stosunku do niego eksmisji. Mając na względzie sytuację majątkową i zdrowotną pozwanego uznał Sąd, że nie przysługuje mu prawo do lokalu socjalnego.

Orzeczenie o kosztach oparte zostało na zasadzie art. 98 kpc.

Wyrok ten zaskarżył w całości apelacją powód wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zarzucił niezgodność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na „dość dowolnym” przyjęciu, że pozwany swoimi warunkami osobistymi przy uwzględnieniu stanu zdrowia oraz zachowaniem wykracza w sposób rażący i uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku dając tym samym podstawę do wydania wyroku eksmisyjnego dodatkowo bez uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego.

W pisemnym uzasadnieniu apelujący, nie kwestionując, że pozostaje w konflikcie z częścią mieszkańców budynku, podniósł, że konflikt ten nie jest inicjowany wyłącznie przez niego, że sam również jest obiektem licznych ataków, na które z uwagi na swój stan zdrowia nie odpowiada. Wywodził, że część mieszkańców budynku złożyła zeznania z których wynika, że w ramach tego konfliktu opowiada się po jego stronie. Zarzucił niewystarczający sposób uwzględnienia jego warunków osobistych. Na dowód swej sytuacji zdrowotnej przedłożył dokumentację lekarską.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania – art. 378 § 1 kpc.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia te Sąd Okręgowy akceptuje w całości i przyjmuje za własne, jak również wnioski prawne wyciągnięte na ich podstawie. W ich świetle zaskarżone orzeczenie jest trafne i nie narusza prawa.

Nie nasuwa żadnych wątpliwości przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że pozwany swym zachowaniem w sposób rażący i uporczywy wykraczał przeciwko porządkowi domowemu czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku przy ul. (...) w Z., a co wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 13 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. 2005.31.266) (dalej: ustawa).

Zważenia w tym miejscu wymaga, że apelacja ma charakter ogólnikowy co utrudnia kontrolę instancyjną. Apelujący kwestionując przedmiotowe orzeczenie nie stawia konkretnych zarzutów naruszenia prawa procesowego ani materialnego. W szczególności podnoszone w apelacji „dość dowolne” przyjęcie, że pozwany wykracza w sposób rażący i uporczywy przeciwko porządkowi domowemu nie może być upatrywane jako zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc. Celem skutecznego postawienia takiego zarzutu koniecznym jest wykazanie, że rozumowanie Sądu w zakresie dokonywanej oceny dowodów pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Koniecznym jest tu przy tym precyzyjne wskazanie, które to konkretnie fakty zostały uznane przez sąd za udowodnienie z naruszeniem przedmiotowych zasad. Apelujący formułując zarzut jak w petitum apelacji nie wskazał tymczasem, czemu w jego ocenie przyjęcie przez Sąd, że z jego strony doszło do naruszeń o jakich mowa w art. 13 ust. 1 ustawy było „dość dowolne”. Braku w tym zakresie nie uzupełnił także w uzasadnieniu apelacji.

Na poparcie swego wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oświadczył, że choć nie kwestionuje, że pozostaje w konflikcie z częścią mieszkańców budynku, to konflikt ten nie jest wyłącznie przez niego inicjowany. Wywodził, że to on często jest prowokowany przez sąsiadów. Stwierdzenia wymaga, że taka jego argumentacja stanowi jego własną wersję zdarzenia odmienną od tej, jaka została przyjęta przez Sąd I instancji i jako taka nie może wywołać zamierzonych skutków. Celem jej przeforsowania apelujący, jak była już o tym mowa musiałby bowiem jednocześnie wykazać, że stan faktyczny sprawy ustalony przez Sąd Rejonowy wykracza poza ramy swobodnego uznania sędziowskiego, tj. pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 2004 r., sygn. V CK 55/04 w sytuacji, gdy ocena dowodów odpowiada wskazanym zasadom to nawet, gdy na podstawie tego samego materiału dowodowego udałoby się wyprowadzić odmienne wnioski, również zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, to nie dochodzi do naruszenia dyspozycji wskazanego przepisu.

W niniejszej jednak sprawie niezależnie od tego, że apelujący nie wykazał opisanej wadliwości to nie sposób zakładać, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można byłoby przyjąć za wiarygodną także tę wersję, na którą się powołuje. Apelujący podnosząc, że z zeznań części mieszkańców budynku wynika, że konflikt nie jest prowokowany wyłącznie przez niego, nie wskazał które to konkretnie zeznania miałyby na to wskazywać. Stwierdzenia natomiast wymaga, że żadne z zeznań nie pozwalają na takie przyjęcie. Nawet ci świadkowie, którzy twierdzili, że pozostają z apelującym w zgodzie, pomijając już ich wiarygodność, nie podali takich informacji, które pozwoliłyby przyjąć, że pozwany jest do swego zachowania prowokowany.

Stwierdzenia w tym miejscu wymaga, że zgodnie z art. 233 § 1 kpc wnioskowanie Sądu o faktach wymaga całościowej oceny zebranego w sprawie materiału. W kontekście natomiast całego materiału zebranego w niniejszej sprawie nie można wyprowadzić wniosków, na jakich zależało apelującemu. Sąd Rejonowy prawidłowo oparł się tu nie tylko na dowodach osobowych ale także miał na względzie szereg orzeczeń skazujących wydanych przeciwko apelującemu w ramach prowadzonych przeciwko niemu postępowań karnych w przedmiocie licznych naruszeń porządku w budynku przy ul. (...) oraz w przedmiocie kierowania gróźb bezprawnych pod adresem jego mieszkańców, a które to naruszenia wyczerpywały znamiona przestępstw i wykroczeń. Wyroki wydane w tych sprawach potwierdzają zeznania świadków, na których oparł się Sąd. Wskazują, że naganne zachowanie apelującego miało charakter ciągły, a co uzasadnia zastosowanie przeciwko niemu sankcji przewidzianej w art. 13 ust. 1 ustawy.

Bezasadnie apelujący powoływał się także w omawianym zakresie na swój stan zdrowia. Nie można przyjąć, albowiem jak należy domniemywać na tym zależało apelującemu, że nie może on opanować swego zachowania. Do wniosków takich nie prowadzi powołana w apelacji dokumentacja lekarska. Stwierdzenia wymaga, że kondycja zdrowotna apelującego w niej opisana była znana już Sądowi I instancji. Wynika z niej co prawda m.in., że apelujący ma nieprawidłową osobowość oraz nadużywa alkoholu i leków psychotropowych ale sam ten fakt nie może usprawiedliwiać jego zachowania.

Za prawidłowe ocenić trzeba wreszcie orzeczenie Sądu co do braku uprawnień apelującego do otrzymania lokalu socjalnego. Zważenia wymaga, że przyznanie takiego lokalu jest co do zasady wyrazem uznania Sądu. Nawet w stosunku do osób enumeratywnie wymienionych w art. 14 ust. 4, którym takiego prawa do otrzymania lokalu socjalnego nie można odmówić, obowiązek przyznania ma charakter jedynie względnie obowiązujący-lokal socjalny nie przysługuje jeśli osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Zasadnie natomiast Sąd Rejonowy uznał, że sytuacja majątkowa i zdrowotna apelującego wskazuje, że może on zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe.

Niezależnie od tego wskazania wymaga, że samodzielną podstawę orzeczenia o braku prawa do otrzymania lokalu socjalnego zgodnie z art. 14 ust. 5 ustawy może stanowić to, że podstawą opróżnienia lokalu był art. 13 ustawy, a co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Z tych przyczyn apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 385 kpc.

Kosztami pomocy prawnej udzielonej stronom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym obciążono Skarb Państwa. Wysokość tych kosztów obliczona została zgodnie z § 10 pkt 1 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Z 2002 r., nr 163, poz. 1348).

(...)